

TAapinen

Oulun Teekkarien Radiokerho
30 vuotta 1969-1999

Tarvitsemme jatkuvasti uusia suunnittelijoita ja asiantuntijoita. Meillä ahkeruutesi ja tietotaitosi palkitaan optio-ohjelmalla.

Ydinosaamisalueitamme ovat:

***RF-suunnittelu, koulutus ja konsultointi**

***Ohjelmistosuunnittelu**

***Testausjärjestelmien suunnittelu**

***DSP-ohjelmistosuunnittelu**

***Elektroniikkasuunnittelu**

Botnia Hightech Oy

PL 29, 69600 Kaustinen

Puh. 0424 12121

<http://www.botnia-hightech.fi>

**Fincitec Oy on yli 50 henkilöä työllistävä,
koko ajan kasvava ja kansainvälistyvä
elektroniikkayritys.**

**Suunnittelemme, testaamme ja tuotamme
moderneilla työvälineillä ASIC-piirejä.**

Esimerkkejä vahvuuksistamme:

- **RF IC -suunnittelu**
- **Mixed signal -suunnittelu**
- **Prosessorin integrointi ASIC -piireihin**
- **1V käyttöjännite**

Lisätietoja osoitteessa

www.fincitec.com

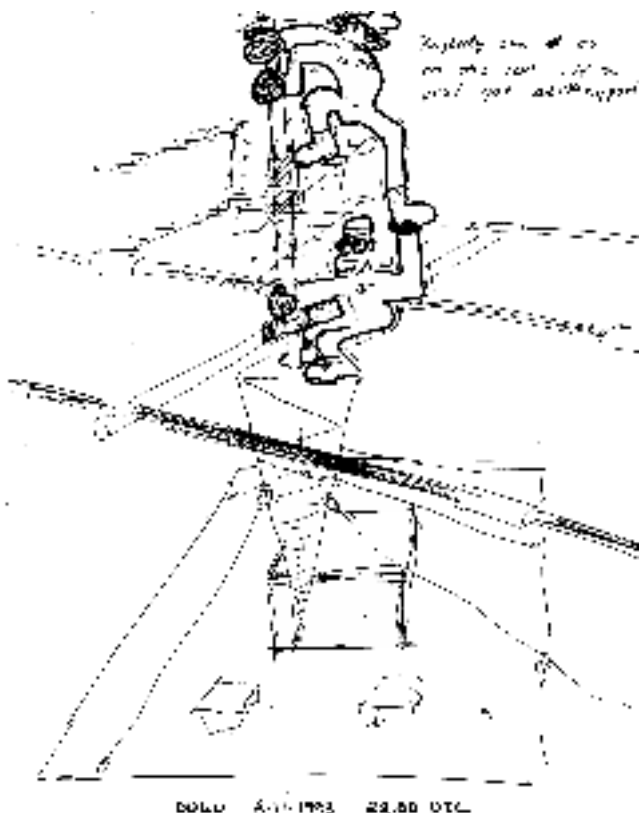
Oulun Teekkarien Radiokerho juhli vuonna 1999 toimintansa 30:tta vuotta. Luet juuri tämän juhluvuoden kunniaksi tehtyä julkaisua TAapist. Julkaisun nimi "TAapinen" on johdettu kerhon radioaseman tunnuksesta OH8TA, josta tuttavien kesken usein käytetään vain lyhyempää muotoa "TA".

TAapisen tarkoituksena on kertoa Oulun Teekkarien Radiokerhosta ja sen 30-vuotiaasta taipaleesta myös kerhon ulkopuoliselle yleisölle. Toivottavasti TAapinen löytää paikkansa myöhemminkin selailtavana kerhon historiikkina. TAapinen on jaettu teknillisiin korkeakouluihin ja Oulun Yliopistolle, Oulun Teknologia kylän yrityksille sekä TA:n entisille ja nykyisille jäsenille 3000 kappaleen painoksena.

Yhdistyksen vuoden 1999 hallituksen puheenjohtajana osoitan kunnioitukseni yhdistyksen jäsenistössä toimineille aktiivisille radioamatööreille joiden toiminnan tuloksena Oulun Teekkarien Radiokerho on nykyään "TA" jona se tunnetaan -kerhona jonka toiminta näkyy ja jossa osataan pitää hauskaa, teknisiä kokeiluita unohtamatta. Oululaisten teekkarien ja muidenkin opiskelijoiden radioamatööriharrastuksen kannustajana kerho toimii tulevaisuudessakin yhdistyksen historiaa ja periaatteita kunnioittaen.

TAapinen on vaatinut melkoisen ponnistuksen suhteellisen pienen mutta suhteettoman aktiivisen jäsenistömme keskuudessa, siitä kiitos kaikille teossa mukana olleille. Kiitokset myös tukijoillemme joiden avustuksella TAapinen on saatu julkaisua. Hyviä lukuhetkiä TAapisen parissa.

Pj. vm. '99 Heikki Seppänen, OH8HMX

	Sivu
Amatöörit	4
Tämä pohjoisen laulu	5
Bulkkiutumisen vastaisuus	6
30 vuotta radioteekkarointia	9
Peditiotarina	11
Kesäiset teekutsut	12
Hamivaalaan 1993	13
TA-sanakirja	16
TA-keittokirja	16
Välkkyradion nousu ja tuho	18
Pyykkinaru 20 metrin korkeudessa	19
Toinen tarina	21
TAapinen in Finnish	22

TAapinen

Oulun Teekkarien Radiokerhon 30-vuotisjuhlajulkaisu

Copyright 2000 TAapinen -99

Painopaikka: Raahen Kirjapaino Oy

Painos: 3000 kpl

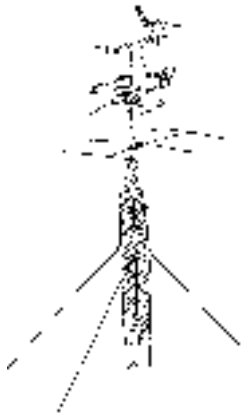
Toimitus & taitto: Heikki Seppänen, OH8HMX

Kerhon puhelinnumero: +358-(0)40-7533 486

Kerhon kotisivut: <http://oh8ta oulu.fi>

Kerhoillat tiistaisin klo 18.00 alkaen Yliopistokatu 40:n kerho-
huoneella. Tervetuloa!

Amatöörit

Käsissäsi on Oulun Teekkarien Radiokerho ry:n 30-vuotisjulkaisu. Läpääkkeessä on varmasti hienoja artikkeleja ja kauniita kuvia, mutta mitä ihmeen porukkaa tämä amatööreiksi itseään kutsuva lössi oikein on?

Jo reilun sadan vuoden ajan on ihmiskunta tuntenut radio-nimisen laitteen, jonka avulla on mahdollista välittää viestejä kaukasiin paikkoihin. Kuten monen muunkin keksinnön kanssa, syntyy uuden laitteen ympärille harrastelijakunta, joka oppii harrastuksen kautta tuntemaan laitteen toimintaa ja käyttää sitä huvikseen (vrt. tietokoneet, aseet, lentokoneet jne) Tämän mukaisesti radioamatöörit ovat kiinnostuneet radioista.

Alunperin jokainen radiolaitteiden parissa puuhaileva "Pelle Peloton" oli amatööri; oikeaa "opistotietoa" aiheesta ei ollut ja kaikki oli tehtävä ja kokeiltava itse. Positiivisena puolena tässä oli, että minkäänlaisia rajoituksia ei ollut. Kun säännökset alkoivat muodostua, alettiin näille harrastelijoille varata omia alueita; eräässäkin vaiheessa radioamatöörit saivat käyttää ainoastaan yli megahertzin taajuuksia - siis käytännössä kaikkia niitä taajuuksia joita normaali ihminen nykyäänä käyttää.

Radioamatöörit ovat vieneet tekniikkaa eteenpäin kokeillen uusia, outoja tapoja siirtää tietoa. Esimerkiksi Euroopan ensimmäinen väritelevisiolähetys pidettiin espooalaisten teekkari-amatöörien toimesta. Lisäksi ensimmäinen radioaaltojen heijastusta kuusta hyväksikäyttänyt yhteys pidettiin suomalaisen ja pohjoisamerikkalaisen radioamatöörin välillä vain muutama kuukausi sen jälkeen kun tiedemiehet olivat todistaneet sellaisen yhteyden mahdottomaksi.

Mitäs nykyään?

Nykyaikana radioamatöörien eteenpäinvievänä voimana on edelleen kiinnostus tekniikkaan. Itse amatöörilaharrastus jakaantuu useisiin osa-alueisiin, mutta yleensä amatöörit tietävät ainakin "vähän kaikesta."

Radioamatööreillä on kansainvälisten sopimusten mukaisesti varattuja taajuusalueita, joista alhaisimmat ovat vain muutamien satojen kilohertsien taajuudella, ja ylimmät satojen terahertsien taajuisia. Tämä mahdollistaa erilaisten lähetteen käyttämisen aina kulloiseenkin tarpeeseen sopivalla alueella; esimerkiksi

pienillä, alle 30 MHz taajuuksilla saadaan yhteyksiä ympäri maailman, koska radioaallot heijastuvat ilmakehän yläosissa. Vastaavasti erittäin suuret taajuudet tarvitsevat näköyhteyden luotettavaan ja onnistuneeseen tiedonsiirtoon.

Lähetteitä

Vanhin radioamatöörien yhteydenpitomuoto on sähkötyt. Sähkötyksessä ihminen (tai nykyään vaikka tietokone) lähettää ainoastaan tietoa "lähetin päällä" tai "lähetin pois päältä". Toinen asema puolestaan "kuuntelee" tätä lähetettä. Harjoituksen ja kokemuksen kautta voi erittäin vaikeissakin olosuhteissa pystyä viestimään toisten radioasemien kanssa hyvinkin pienellä teholla.

Puheradion keksimisen jälkeen myös radioamatöörit alkoivat käyttää tätä "helpompaa" viestintäkeinoa. Puheyhteydet lienevät nykyään suosituin amatööritoiminnan muoto.

Erilaiset digitaaliset lähteet ovat yleistyneet viime vuosikymmeninä hyvin nopeasti. Ensimmäiset telex-laitteet olivat mainio pohja merkkien lähettämiseksi kohtuullisen nopeaan tahtiin vasta-asemalle.

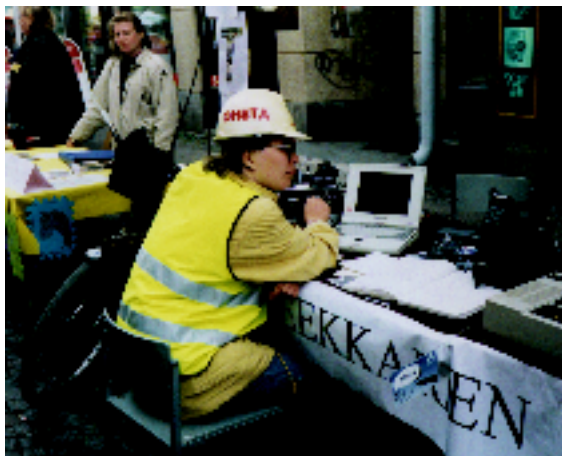
Tietokoneiden myötä myös kuvansiirtoa ja kokonaisten tiedostojen siirtoa amatööritä toiselle radiotiellä on ollut mahdollista harrastaa. Tosin pitkien yhteyksien nopeudet joudutaan häiriöiden takia pitämään alhaisina, mutta parempi hidaskin yhteys kuin ei yhteyttä ollenkaan.

Lisäksi kaikissa harrasteissa voi myös kilpailla; tämän johdosta myös amatöörit kilpailevat keskenään. Jotkut kilpailut kestävät vain tunteja, ja mitä kaukaisempien asemien kanssa pidetään yhteys, sen suurempi on pistemäärä ja sijoitus. Jotkut "kilpailut" sen sijaan kestävät koko amatöörin eliniän; useat amatöörit "keräävät" maita, eli pyritään pitämään yhteys ainakin kahteen amatööriin jokaisesta hallinnollisesta valtiosta. Ja koska valtioita syntyy ja kuolee kohtuullisen usein, tai joissakin maissa ei amatööritoiminta ole sallittua, on syytä olla varpaillaan jos vielä saa sen viimeisen maan hankittua. Ja kun kaikki maat on saatu kasaan, voi alkaa keräillä vaikkapa luetteloituja saaria (n. 4000 kpl).

Yhteyksistä lähetetään usein QSL-kortti, eli vahvistetaan yhteys "kirjallisesti". Tämä on ollut ja on edelleen välttämätöntä, jotta varmistetaan (ennen kaikkea aiemmin mainittuja kilpailuja tai maiden keräilyjä varten) yhteyden oikeellisuus.

Lisäksi kaikenlainen tekninen rakentelu ja uusien yhteysmuotojen kokeilu on useille amatööreille se elämäntehtävä. Monella paikkakunnalla radioamatöörit osallistuvat myös vapaaehtoiseen pelastuspalvelutoimintaan turvaten yhteyksiä oloissa, joissa varsinaisen pelastustoimen resurssit eivät siihen riitä.

Jarkko OH8HQL Rotuaarilla esittelemässä kerhon toimintaa

Kuinka mukaan?

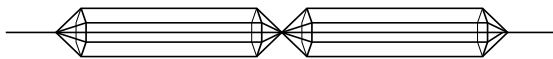
Suomessa radioamatööriksi voi ryhtyä kuka tahansa, joka suorittaa amatöörin pätevyystutkinnon. Pätevyystutkintoja organisoii Suomen Radioamatööriliitto, jonka WWW-sivuilta löytyy ajankohtaista tietoa aiheesta, <http://www.sral.fi/>.

Pätevyystodistuksen omaava amatööri voi käyttää amatöörilaitteita, ja hankkia Telehallintokeskuksen myöntämän radioamatööriluvan. Lupa oikeuttaa pitämään hallussaan radioamatöörlaitteita, siis radiolähettimiä. Vertailun vuoksi voisi mainita, että

amatööri saa lähettää TV-kuvaa 80 markan vuosittaista lupamaksua vastaan mutta jos vastaanottaa TV-kuvaa, se maksaa kymmenisen kertaa enemmän...

Radioamatööritoiminta on kehittävä kaikenikäisille, kaikkennäköisille ja kaikenkokoisille. Ei ole pakko olla tekniikkanero, vaan harratuksen alkuun pääsemiseen riittää hyvin halu oppia uutta, ja tietysti hieman hulluutta...

Pekka, OH8HBG

Tämä pohjoisen laulu

Oulun Teekkarien Radiokerho OH8TA, alku

Meitä sattui vuoden 1967 Oulun Yliopiston Sähköosaston vuosikurssille ainakin OH8RC, Erkki J. Korhonen, OH8RO, Jouni Verronen ja Seppo Ortia, OH8RS, nyk. OH2MLN. Muita tuli myös myöhemmin. En kyllä muista tarkkaan, mutta kyllä se oli kerväällä 1969, siis 30 vuotta sitten kun kerhon perustimme. Ouluhan oli jo silloin hyvin esillä elektroniikan kehityksessä ja etenkin odottamassa mitä tuleman piti.

Käsitkirjoituksen mukaan Yliopiston Sähköosaston johtaja Kirkkokadulla oli professori Juhani Oksman, OH8OZ, elektroniikan professorina Matti Ojala, OH2DH. Siellä oli myös vt.prof. Simo Lehto, OH8OS, jonka antennijärjestelmät ja ideat ovat tunnettuja. Myös prof. Jorma Riihimäki, OH8PX, jolle tein sitten diplomityön logaritmiaperiodisesta antenniryhmästä. On tässä vielä mainittava Matti Ojalan, OH2DH, ja Juhani Oksmanin, OH8OZ, ihmeellisen paikkansapitäneet ennusteet Oulun seudun elektroniikkateollisuuden kehityksestä, minkä kaikki nyt tiedämme. Ehkä sekin kummajainen, että Matti Ojala, OH2DH, on tänä päivänä professorina ja opettajana pojalleni Antti J.J. Korhoselle, joka opiskelee Tampereen Teknillisessä Korkeakoulussa.

Silloin oli tietenkin jo olemassa kunnianarvoiset OH2TI ja OH3TR, molemmat olivat erittäin aktiivisia. Meillä oli vaikeutena kutsun keksiminen, mutta keksittiinhän se, OH8 Teekkari Asema, OH8TA. Ensimmäinen puheenjohtaja oli OH8RO, sitten OH8RS, OH8RC, OHTW/nyk. OH2BP. Siis alkuvuosina. Saimme kovan matemaattisen, sähkötekniikan ja tietoliikenteen koulutuksen Oulun Yliopistossa, eivätkä ne perusteet ole miksiäkään muuttuneet.

OH8TA:n aktiviteetti alkuvuosina

Workimme Kirkkokadulta OH8OZ:n Collins KWM 2:lla, Collins 30-L lineaarisen jäljitelmällä ja dipoleilla, samoin joitain kilpailuja OH8OS:n asemalta. Enemmän oli kuitenkin kyse eräänlaisesta henkisestä valmistautumisesta tulevaisuuteen. Radioamatööri-ideologi oli OH8OS, tosin joitain ajatuksia oli meillä OH8TA:n jäsenilläkin. Ensimmäinen pyörivä masto oli Koppanassa SRAL:n kesäleirillä 1969 stakattuine quadeineen. Teimme sitten paljon työtä kilpailu/DX-aseman kehittämiseen, joka sitten 70-luvun alussa oli Euroopan huippua 55 metrisine pyörivine mastoineen, stakattuine yageineen, 40 m 3-el yageineen, 80-metrin 3-el lankabiimeineen. Tämä asema sijaitsi Kempeleessä OH8OS:n QTH:ssa. Silloin käytössä oli jo Drake 4C-line, Signal One, ja Hallicrafters PL-172 lineaarinen ym. Kahden metrin eksperti oli OH8TW/OH2BP.

Teimme paljon yhteistyötä OH8AA:n kanssa ja puitteissa, mainittakoon ainakin kutsut OH8QD, OH8OD, OH8ON, OH8RK, OH8NV, OH8TI, OH8SW, OH8UA, OH8QG, OH8OF, OH8SR, OH8PE/OH8PF:n isä.

Erkki J. Korhonen, OH8RC/OH4NRC

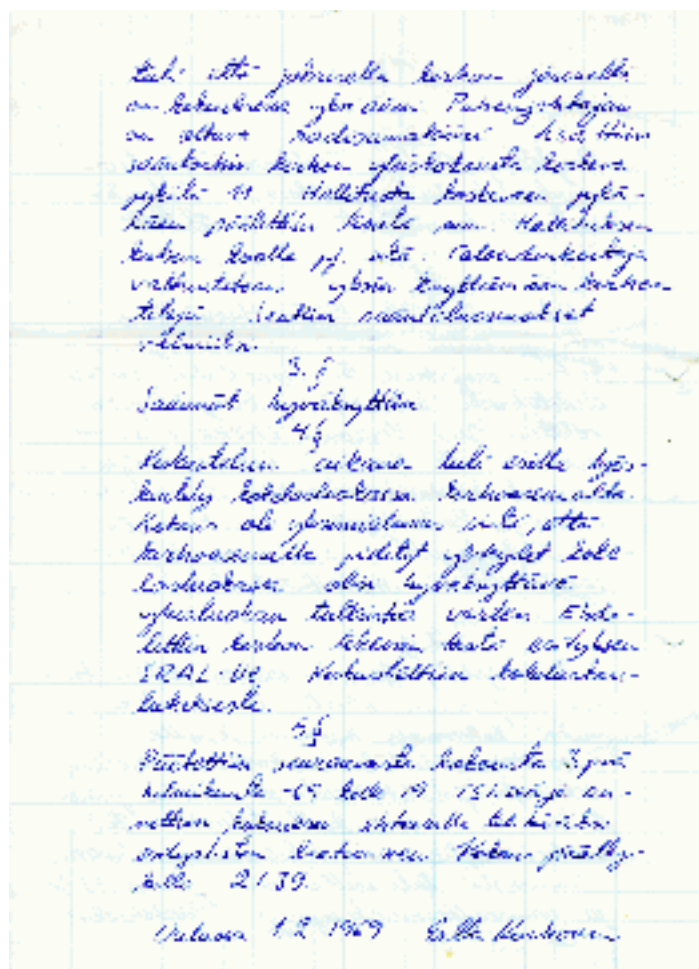
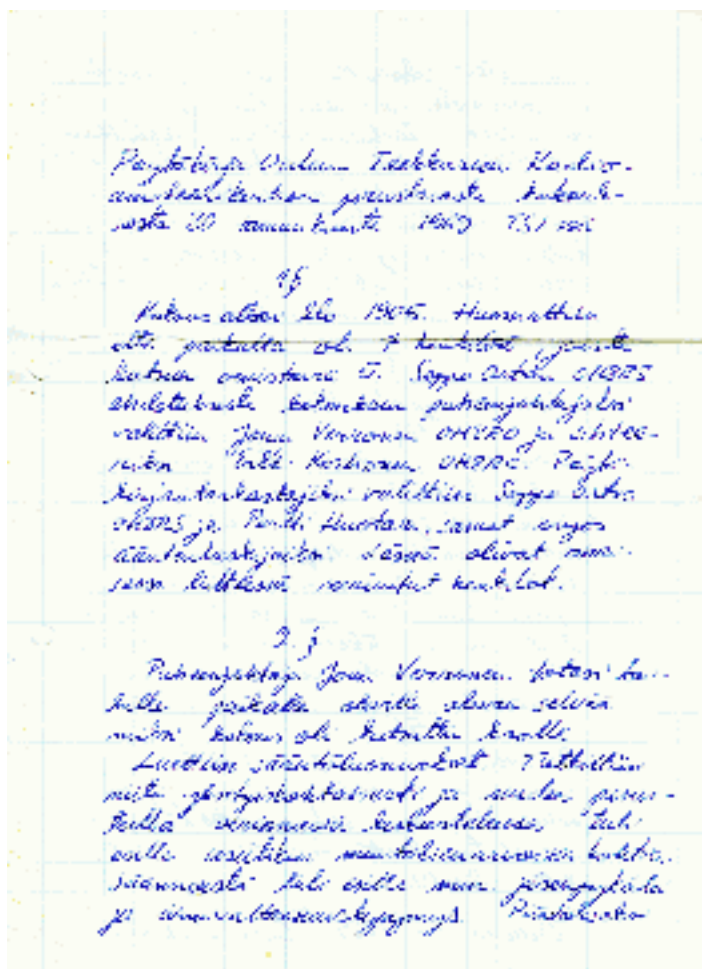
Bulkkiutumisen vastaisku

Kuluneet 30 vuotta kerhon historiassa ovat olleet monenmoista laskun ja nousun aikaa; toiminnan päämäärät ja laatu ovat varmasti kautta aikain muuttuneet kausiluontoisesti.

Allekirjoittaneen vuoden 1997 alussa kerhoon mukaan tullessa toiminta oli erilaista kuin nykyään; ja sitä se varmasti jälleen muutaman vuoden kuluttua on. Koitan tässä kuitenkin valaista vuosien 1997-1999 välistä aikaa ja sen tapahtumia.

Jäsenistöä kerholla on lähes viisikymmentä, ja viimeisen vuoden aikana lieene mukaan haalittu puolenkymmentä innokasta hamssia. Nyrkkitutuntumalta näyttää siltä, että Internetin ja muiden tiedonvälitysmuotojen nousun myötä myös langaton, perinteinen yhteydenpito on saanut uutta mielenkiintoa.

Ehkä suurin yhdistävä tekijä kautta aikain kerhon toiminnassa ovat olleet lupi-illat, jolloin voidaan kaikkien muiden opiskelukiireiden keskellä rauhoittua harrastustoimintaan. Lupi-iltojen sisältönä ei niinkään ole ollut jakaa tietoa ja taitoja radioteknisellä saralla, vaikka luonnollisesti tällaisitakin on päässyt tapahtumaan. Tarkoitus on ollut yhdistää kerhon jäsenistöä ja rupertella kuulumiset, kenties suunnitella tulevia ja tietysti nauttia erilaisia virvoittavia elintarvikkeita, kuten kahvia ja keksejä.

Oulun Teekkarien Radiokerhon perustamiskokouksen pöytäkirja

Lupi-illat ovat vakiintuneet tiistai-illoiksi, vaikka päiväkirjamerkintöjen mukaan muita mahdollisia kerhoiltoja (kävijämäärien perusteella) voisivat olla myös maanantai, keskiviikko, torstai, perjantai, lauantai ja sunnuntai. Eli kerholaisten viihtyminen kerhotiloissa on ilmeisen selvää, ja näyttää siltä että vierailutiheys on kasvanut huomattavasti sohvan hankinnan jälkeen.

Tasasähkön kuolema?

Uusien radioamatöörimäärysten ja sen myötä tulneiden kohtuullisten laajojen lähetysoikeuksien myöntämisen myötä on kerhon jäsenistön mielenkiinto ja henkilökohtainen radiokalusto siirtynyt korkeammille taajuuksille. Uusista amatööreistä harva harkitsee HF-radion hankkimista alkuaikoinaan.

Osasyynä tähän suuntaukseen on varmasti niin monasti muuallakin mainitut Mopet, VHF/UHF-taajuuksien radiot, joilla harrastukseen pääsee nopeasti kiinni ilman suuria taloudellisia investointeja. Toisekseen "vanhat parrat," joille HF on tutumpi ja kokeneempi yhteysmuoto, eivät turhan paljoa ole esitelleet tätä puolta harrastuksesta.

Radioista rotaattoriin

Viime vuosien aikana on kerhoa vaivannut ainainen radiopula, murto-
miesten mukaan tarttui 1997 syksyllä kerhon käytössä olleet radiot. Tilapäisratkaisuksi kaavailtiin silloin modifioituja Moppe-radioita, jotka täyttivätkin tehtävänsä hyvin. Ehkä liiankin hyvin; tutut ja turvalliset Mopet ovat selvästi jääneet kerhon pysyvään kalustoon ja tuntuvat täyttävän kerhon tarpeet.

Moppejen myötä myös itse kerholaisten mielenkiinto itsemodifioituihin radioihin heräsi, ja kaikesta suunnilleen oikealle taajuusalueelle säteilevästä esi-
neestä on muuteltu radioita. Erilaisien sattumien johdosta kerholaiset innostuivat mm. "Hokna" -radiosta, jotka olivat alunperin olleet matkalla itänaapurimme öljykentille väärällä tyyppihyväksyntäkoodilla, mutta ilmeisten maksuvaikeuksien vuoksi jumittuivat toimittajan varastoon.

Kerhon rigien vähyys johti myös laajamittaisen an-

tenniremontin aloittamiseen, jonka johdosta kerhon antennit sijaitsivat nyt käden ulottuvilla sohvan takana. Juhlallinen lupaus antennien ja rotaattorien ylösnostamisesta on annettu lukuisia kertoja, mutta muut kiireet tai säiden yllättävä huononeminen (mar-ras-joulukuussa) ovat yleensä viivytäneet projektia.

Pois, pois, kauas pois

Kerhon peditio/excursioaktiivisuus on lisääntynyt viime vuosina; milloin kerhon iskuryhmä on löytänyt itsensä syömässä Skrovmålia Haaparannassa, millon aamuyöstä entisen, jo käytöstä poistetun yleisradio-maston juurelta, ja joitakin kertoja erilaisilta ulkomaanleireiltä joissa I veroluokan olut ei ole sitä mihin aina on totuttu...

Kerho on lukuisia kertoja käynyt aktivoimassa Hailuotoa, IOTA EU-126 -saarta, josta heti ensimmäisen vierailun yhteydessä "löydettiin" käyttämätön 25m mittainen masto. Masto oli aiemmin palvellut meri-MF mastona, mutta sittemmin se oli unohdettu

pystyyn. Kaiken muun hyvän lisäksi tämä "paalu" meni suoraan viireeseen 20m:lle. Nykyisin masto on otettu käyttöön differentiaali-GPS -asemana, joten sen käyttö radioamatööritoimintaan on lievästi vaikeutunut.

Hailuodon lisäksi vakituinen vierailukohde on ollut Suomen Radioamatööriliiton kesäleiri, joissa majoittautuminen on tapahtunut mukavasti teltassa. Joidenkin eteläsuomalaisten teekkari-kerhojen suunnalta on kuulunut kauhistelua

"pohjoisen karuihin oloihin tottuneista karvaisista miehistä" jotka pelkän kaminan turvin uskaltautuvat nukkumaan jopa alle +20 asteen lämmössä. Ollaan me hurjia!

Radiokerhon ovat löytäneet myös vuosien varrella muutamat ulkomaiset radioamatöörit, jotka ovat syystä tai toisesta eksyneet Ouluun. Parhaimmillaan saksalainen vahvistuksemme oli ollut 2 päivää Suomessa ja yhden yleiskutsun huutanut kutsukanavalla, kun mies jo täytti jäsenhakemusta...

OH8TA:n porukkaa Hailuodon Marjaniemessä

Oheistoimintaa

Vapaaehtoisessa pelastuspalvelutoiminnassa on mukana lukuisa joukko kerhon jäseniä. Viime aikoina on jopa hälytyksiä tullut valitettavan paljon, ja niihin kerho on aktiivisesti osallistunut. Omatoiminen kouluttautuminen viestitehtäviin ei ole vielä päässyt koe-tukselle, mutta kukapa todelliseen tilanteeseen valmistautuisi jos haluaisi sen tapahtuvan...

Jokavuotisille kaupungin nuorisosiainkeskuksen järjestämille NYTY-messuille on enemmän tai vähemmän aktiivisesti osallistuttu. Näillä messuilla on esitelty harrastustoimintaa lähinnä 12 vuoden nuoremalla puolella olevalle yleisölle, mutta aina on pientä kipinää yritetty sytyttää myös harvoin täysikäisiin. Onpa joukkoon tosin sattunut erityisen hyvin onnistuneita esittelytilaisuuksia Rotuaarilla, joka on poikinnut uusia amatöörejä jopa muutaman kappaleen!

Kurssitoiminta on viime vuosina ollut laimeaa, sillä kerhon sisällä on tietoa jaettu auliisti kirjallisten materiaalien muodossa. Ja hyvinhän ne ovat tepsineet.

Minne menet radiokerho?

Tulevaisuudennäkymät kerholla eivät ole erityisemmän ihmeelliset; kerho jatkaa olemassaoloaan, toimien kerholaisten tarpeiden ja halujen mukaan. Korkeateknologian huima kehitys on vetänyt kerhon jäsenistöä entistä aikaisemmin työtehtäviin, ja näin kerhon antien hyödyntäminen jää kenties edellisvuosia vähäisemmäksi. Sen sijaan työskentely lähellä tekniikan kehittymistä antaa mitä parhaimmat mahdollisuudet kehittää radioamatööri-toimintaa mittalaitteiden ja tarvikkeiden lainaamisen muodossa.

Kerhon toimitiloja uhkaa tulevaisuudessa peruskorjaus, joten siihen ollaan varautumassa; joko evakomatkan tai peräti uusien, uljaampien kerhotilojen muodossa. Ja jälkimmäisen vaatimuksena olisi, ettemme enää olisi ainoa teekkarien radiokerho, jonka asema sijaitsee 8 kerrosta antennien alapuolella...

Pekka, OH8HBG

30 vuotta radioteekkarointia

Jo kolmen vuosikymmenen ajan on Oulun Teekkarien Radiokerho, aiemmin Oulun Teekkarien Radioamatöörikerho, ilostuttanut Oulun Yliopistossa opiskelleita radioamatöörejä yhteisillä toiminnoillaan, sekä tarjoamalla mahdollisuuden operoimiseen jopa urbaanis- sa opiskelijakaupunkiympäristössä.

30. helmikuuta 1969 Oulun yliopiston luentosalissa SY1 kokoontui sekalainen joukko tekniikan ylioppilaita, lähinnä sähkötekniikan osaston opiskelijoita, joiden tarkoitus oli perustaa yhdistys, Oulun Yliopiston Ylioppilaskunnan Radioamatöörikerho. Kerholle oli jo tuolloin tarkoitus hankkia kerhotilat ja radioasema, sekä tietysti asianmukainen radioasemalupa.

Kokous on mitä ilmeisemmin ajan tapojen mukaan sujunut virallisesti, kenties pitkiäkin puheita on pidetty. Jo konseptipaperille kirjoitettu virallinen pöytäkirja henkii juhlallisuutta päätöksenteossa, kuten pykälässä 4 todetaan: "Kokous oli yksimielinen siitä, että kerhoasemalta pidetyt yhteydet kokeiluluokassa olisi hyväksyttävä yleisluokan tutkintoa varten." Ei sitä mitään niuhottajia olla koskaan oltu.

Kerho sai pian toiminnalleen tilat sähkötekniikan osaston tiloista. Tiloissa oli käytössä lähetin-vastaanotin sekä lineaarivahvistin, jota talkoilla kunnostettiin aina ennen kisaviikonloppuja. Lisäksi asemalla oli 15W kokeilasasema, sekä yliopistolta lainassa oleva Draken lähetin-vastaanotin. Tilat koettiin kuitenkin ongelmallisiksi, sillä osaston "herkät instrumentit" syystä tai toisesta häiriintyivät asemaa käytettäessä.

Kerhon jäsenillä oli jo 1969 tarkoitus hankkia ja rakennella kerholaisille 2m radioita, joilla keskinäiset turinat sujuisivat vaivatta. Näin jälkipolvena ajatellen kujeet eivät juuri liene muuttuneet.

Välkkylän aika

Jo vuonna 1970 kerholle löytyi tilaa Välkkylän opiskelija-asuntolan kellarista, jossa kerho majaili pitkän aikaa. Tältä ajalta on säilynyt oikeastaan hyvin vähän kirjallista "epävirallista" materiaalia, sillä muutto nykyisiin kerhotiloihin lienee verottanut loki- yms. kirjoja.

Antenneja kuitenkin ahkeraan hankittiin ja kunnostettiin, asemalle hankittiin ja rakennettiin varustusta, ja jopa workittiin. Perimätiedon mukaan kerhon avaimilla pääsi samassa rakennuksessa olevaan ravintolaan jonojen ohi, sekä kuulemma varsinkin vappuisin harrastettiin myös muuta kuin radioamatööri-toimintaa.

Noihinkin aikoihin kerhon toimintaan kuuluivat

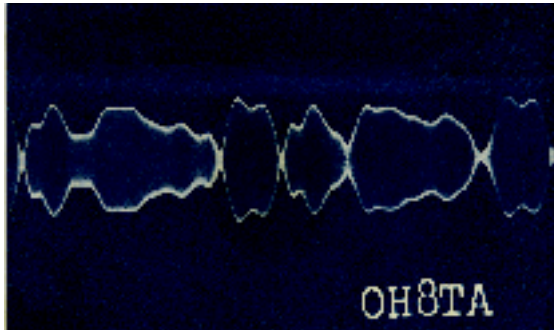

aktiiviset peditiot, ja julkaisipa sanomalehti Kainuun Sanomat lähes kokosivun jutun OH8TA:n peditiosta ja radioamatööritoiminnasta.

Rekisteröityminen

Kerho haki asemalupansa jo saman vuoden aikana, mutta kerhon rekisteröityminen rekisteröidyksi yhdistykseksi katsottiin tarpeettomaksi. Vuonna 1976 antoi kerhon vuosikokous hallitukselle valtuutuksen alkaa rekisteröimään yhdistystä, ja näin myös tehtiin. Joulukuussa 1976 lähetettiin ensimmäinen anomus yhdistysrekisteriin, jossa se viipyi kolmisen kuukautta ennen ongelmien selviämistä: kerhon perustajajäsenet olivat jo valmistuneet, ja samalla eronneet kerhosta. Täten kerhon "sopimuskirjaa" ei oltu asianmukaisesti allekirjoitettu, ja syntyi ongelmia kenellä olisi oikeus allekirjoittaa uusi sopimuskirja.

Lopulta neuvottelujen ja rekisterihallituksen ohjeistuksen jälkeen saatiin sopimuskirja matkaan, ja 10.3.1978 merkittiin Oulun Teekkarien Radioamatöörikerho yhdistysrekisteriin ja lisättiin sen nimeen r.y.

OH8TA:n vanha QSL-kortti

Aurausta katolla

Kun Linnanmaan yliopistoalueen viereen nousi uljaita opiskelija-asuntoja, onnistui eräs aktiivinen amatööri pistämään näppinsä peliin, ja kerholle osoitettiinkin kerhotila Yliopistokatu 40:n alakerrasta. Lisäksi annettiin lisäksi nostaa masto talon katolle.

Masto otettiin alas Väikkylässä hyvissä ajoin ennen muuttamista; tästä johtuen se makasi lumeen hautuneena talven yli. Jossain vaiheessa pihaa aurannut traktori on kolhaissut mastoa, josta muistona on edelleen hienoinen taite muutaman metrin päässä huipusta.

Talon viimeistelyjen ollessa käynnissä raahattiin masto Linnanmaalle, ja vielä paikallaan ollut rakennusnosturi nosti maston katolle. Asianmukaisten kiinnitystoimenpiteiden jälkeen olikin aika ryhtyä suunnittelemaan uutta, uljasta kerhohuonetta.

Kerhotilat kansoittuvat

Kerholla ja sen tiloissa on ollut vilskettä ainakin 80-

luvun lopulta lähtien; vanhoissa päiväkirjoissa on mainintaa jos minkälaisesta tapahtumasta jonka merkeissä kerholle on eksytty. Esimerkiksi joulukuussa 1988 "joku oli kuulemma ollut joskus ennen avointen ovien päivää TA:lla yötä ja oli kuulemma kuulunut joutain örinää kun aamulla vaxi oli käynyt oven takana joka oli ollut raollaan. Ko herra oli aika kovasti ihmetelty mistä on kysymys. Todennäköisesti joku ulkopuolinen oli päässyt kerhon tiloihin (?)"

Kerhon antennivarustelua on aikojen saatossa lisäilty ja purettu kulloistenkin käyttötarpeiden mukaan. Jonkun kerran on ollut napit vastakkain PSOAS:n kanssa, kun on "omatoimisesti" asenneltu antennoja tai joidenkin antennien juuresta on suurilla tehoilla roiskunut kipinöitä.

Kahdeksankymmentäluvulla oli kerhojen välinen yhteistyö voimissaan, ja varsinkin Kahdeksikkojen kerhon, OH8AA:n, kanssa oli useita yhteisiä projekteja. Teknistä tuntemustaan antoi Nokian/Mobiran/Televan/minkä-lie Radiokerho, jonka kanssa rakenneltiin 2m ja 70cm toistimet Oulun seudulle.

Kahvia ja kortteja

80-90 luvun taitteessa kerhon toiminta on ollut ehkä radioaktiivisinta kautta aikojen. Kerholta workittiin lukuisia kisoja, ja niissä myös menestyttiin. Tällöin myös 2m ja 70cm varustusta hankittiin ja asennettiin. Takaiskuja luonnollisesti tuli, kuten 70cm nelikon muuttuminen yksiköksi myrskyn aikana.

Kerho järjesti myös 20-vuotisjuhlien yhteydessä kontestin, jossa pisteitä kerättiin operaattorin painojen mukaan. Kisa sai suurehkon suosion ja painavimmin menestyneille toimitettiin asianmukaiset awardit.

Vuonna 1992 kerhon sääntöjä muutettiin siten, että kerhon jäseneksi pääsisi myös olematta ylioppilaskunnan jäsen. Tämä mahdollisti myös muualla opiskelevien ja Ouluun töiden takia muuttavien teekkarien sekä tietysti muiden oppilaitosten kasvattien osallistumisen kerhon toimintaan.

Kesäleirin 1993 järjestämisen jälkeen kerholle hankittiin VHF/UHF multimoderigi. Tämän innoittamina päätettiin myös painattaa QSL-kortit. Eikä mitään muutamaa hassua korttia, vaan 10 000 kappaletta saman tien. Ja niitä korttejahan on riittänyt ja todennäköisesti tulee myös riittämään hamaan tulevaisuuteen asti.

Viime vuosien tapahtumista löytyy tästä julkaisusta erillinen artikkeli, joten tyydyn toteamaan kerhon toiminnan kokeneen menneinä vuosikymmeninä sekä aktiivisia että epäaktiivisia kausia. Kokonaisvaltaisesti on kerhon jäsenistön kiinnostus noussut tasaisesti suuremmille ja suuremmille taajuuksille HF-

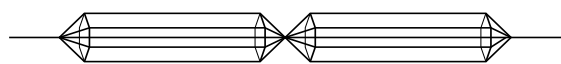

workkimisen jäädessä taka-alalle. Mutta kerholle tun-
tuu olevan edelleen sosiaalinen tilaus opiskelijoiden
yhteisössä, ja sen vetovoima kaiken ajan vieväksi har-
rasteeksi on edelleen voimissaan.

Pekka, OH8HBG

OH8TA:n nykyinen QSL-kortti

Peditiotarina

**OH8TA:n perinteisiin kuuluvat spontaanit pe-
ditiot joille lähdetään tyyliin kuuluen aivan yl-
lätäten kenenkään koko reissusta mitään
aiemmin tietämättä ja sen kummemmin suun-
nittelematta. Seuraavaksi erään tällaisen pe-
dition matkaselitys.**

Heip taas!

Bandilla heräsi maanantai-iltana 15.12.1997 spon-
taani idea: lähdetään peditiolle. Peditio kohdetta ei
tosin vielä tiedetty, mutta MXL käynnisteli ralli-oop-
pelin tulille ja lähti keräämään peditiopurukkaa. Ben-
samittari näytti lähes tyhjää, mutta eiköhän asia
saataisi hoidettua matkan varrella.

Ensimmäiseksi mukaan saatiin HBG Pekka, joka
hyppäsi kyytiin vähän Järvigrilliltä tännepäin. Pekka
saikin samalla suoritettua iltakävelyn. Bandilla yritet-
tiin houkutella mukaan myös lähellä asuvaa JZU:ta
(Tero), mutta hänestä idea kuulosti liian hullulta. Seu-
raavaksi houkuteltiin mukaan KXL:ää (Rolle), mutta
hänkään ei lähtenyt mukaan, aikoi sen sijaan toimia
vasta-asemana peditiollemme. Sen sijaan WM-Marko
oli heti innostunut aiheesta kuullessaan sanan "pedi-
tio", ja lähti Toivoniemestä mukaan ooppelin jousille.
Jouset olivatkin koko matkan hieman toispuolisesti
kuormitetut MXL:n istuessa vasemmalla ja HBG:n ja
WM:n oikealla reunalla autoa.

WM otti mukaan mankkuantenni-linukka-käsiko-
nevirityksen, josta huhujen mukaan lähti n. 35 W
ulos. Tällä varustuksella sitten jaettiin kuntia peditio
aikana 145.225:llä. Peditiokohteeksi päätettiin Ylikii-

mingin vanha yleisradiomasto ja -asema. Kohde va-
littiin harvinaisuutensa perusteella (masto on
purettu!), ja lisäksi WM ja HBG eivät olleet ennen
vierailleet ko. paikalla.

MXL kaarsi ooppelin heti matkan aluksi Tuiran
Essolle, koska se näytti olevan auki. HBG:ltä valuut-
taa lainaten hän sai auton tankattua, tosin kuskin tank-
kaukseen ei sitten rahaa jäänyt. WM ja HBG sen
sijaan tankkasivat mukaansa runsaasti peditio välttä-
mättömyystarvikkeita, kuten sipsejä, karkkia ja li-
mukkaa. HBG vääntäytyi jälleen kerran ooppelin
takapenkille, ja oli melkoisen pettynyt, kun matka
katkesi pian Tapulin pankkiautomaatille, ja hänen
olisi pitänyt vääntäytyä taas ulos autosta. No, MXL
hoiteli rahan hankinnan ja HBG jäi elbaamaan taka-
penkille.

Kun päästiin taas matkaan, päätettiin Ylikiiminkiin
suunnistaa Alakyläntietä Tirinkylän läpi. Näin siis
tehtiin, ja vastaanulijoita oli harvassa. Tie oli muka-
van tasainen ja lumipintainen. Matkalla WM kertoi
muutama vuosi sitten tapahtuneesta Nissaninsa var-
kaudesta, ja lättien harrastuksesta hajottaa ja polttaa
varastamia autoja matkan varrella olevilla hiekka-
kuopilla. HBG kertoi, mistä tämä suuri hajottamis-
vimma muutama vuosi sitten on ehkä saanut alkunsa,
mutta jääköön se tarina tässä julkaisematta.

Pian saavuttiin Tirinkylän lähelle Iijoelle, jossa
harmiteltiin kaikkien kauppojen olevan kiinni jo puo-
len yön aikaan. Jos kauppa olisi ollut auki, olisimme
yrittäneet ostaa sieltä vielä mainitsemattomia välttä-
mättömyystarpeita. Matka siis jatkui pysähtymättä, ja
MXL valitsi reitiksi Iijoen pohjoispuolen tien, koska
se on paljon mutkaisempi kuin eteläpuolen tie. Tie
olikin mutkainen ja myös auraamaton, joten ooppelin
olematon jousitus joutui kohtuu- hommiin. Matka
eteni 10 - 20 kilometriä Kuusamontielle. Kartanlukija
HBG ei antanut ohjetta, mutta kuski kääntyi kuiten-
kin oikeaan suuntaan, eli Rukatunturille päin.

Tässä vaiheessa tulikin sitten matkan ikävin yllä-
tys: Kuusamontie oli sulatettu suolalla oikeaksi suola-
merekseksi! WM ja HBG olisivat voineet vaikka uida
tiellä, jos uimahousut olisivat sattuneet mukaan. Pediti-
iota ei kuitenkaan voitu keskeyttää tällaisen pikku-
seikan vuoksi, joten urheasti matka jatkui. Näkemistä
tosin vaikeutti lävitsepääsemätön sumu, joten välillä
nopeutta jouduttiin tiputtamaan jopa alle 80 km:iin/h.

Tietysti matkan aikana workittiin ja jaettiin kuntia.
Sekä Kiiminki että Ylikiiminki taidettiin jakaa
KXL:lle ja NVG:lle. Lokia ei tietenkään pidetty, oli-
han kyse /M workkimisestakin. Ooppelin sytytyshäi-
riöt vaan olivat sen verran kovat, että workkimisen
aikana nopeus tiputettiin n. 60 km:iin/h.

HBG pääsi pikkuhiljaa kartalle, ja sieltä löytyi vanhan yleisradiomaston merkkikin (kartta oli onneksi vanha!). Tässä vaiheessa HBG:lle selvisi, että kyse oli tosiaan *puretusta* mastosta, joten kartanluku oli syytä tehdä erityisen tarkasti maastomerkkien puuttuessa. Tästä motivoituneena HBG ohjasi meidät oikealle tielle. MXL muisti, että tämä tie se on, mutta sitten muistikuvat häipyivät. Oppeli pysäytettiin ja ihmettely alkoi. Ja kas kummaa, auton vasemmalla puolella etuviistossa oli jonkinlainen mastonpätkä ja rakennus, sekä varoituskyltti. Huomatkaa, että näkyvyys oli yön pimeydessä ja sumussa vähintäänkin rajoitettu. Päätettiin pitää tauko paikalla, ja lähteä tutkimaan löydöstä. Kyltti osoittautui legendaariseksi "Varokaa mastosta putoavia jäitä" -kyltiksi, josta asema tunnistettiin vanhaksi yleisradioasemaksi. Kun asemaa lähestyttiin, MXL oli tunnistavinaan sen vanhat, tutut muodot. Asemaa lähestyttiin portille asti, liian lähelle ei menty. Näin siis ilmeni, että vanhaa mastoa ei ollutkaan kokonaan purettu pois, vaan jonkinlainen pätkä oli jätetty pystyyn. Maston huipussa näytti olevan melkoinen legioona erilaisia linkkiantenneja, mitä niitä nyt sumun ja pimeyden läpi näkyi.

Peditiokohteessa yritettiin vielä kusoaa 225:llä, mutta yhtään vasta-asemaa ei kuultu. Paikalla suoritettiin kuitenkin manuaalikusottelua. Pian lähdettiin taas paluumatkalle suolamereen. MXL ja WM arvelivat väärän muistikuvansa maston kokonaan purkamisesta johtuvan laatulehti Kalevan (virheellisestä?) uutisoinnista muutama vuosi sitten. Tulomatkalla olimme havainneet Arkalassa olevassa kahvilassa valot ja jonkun töissä, joten pysähdyimme tutkimaan aukioloaikoja. Kahvila oli mennyt kiinni jo klo 22. Tässä vaiheessa kello oli jo 00.45. Jäimme mietteisiin: "Olisipa ollut mukava ostaa tuoretta leipää.."

WM:n ehdotuksesta matka jatkui kohti Ouluntulua, jotta pääsisimme vielä kahveille. Kahvilan kiinni oleminen oli nimittäin sen verran kova paikka, että kahvia piti jostain saada. Matka jatkui kohtuullisen hiljaisissa merkeissä rekkoja väistellessä takaisin Ouluun. Bandikin oli hiljainen kuin yhdeltä yöllä. Kahvipaikaksi muutettiin Laanilan Kesoil (tuleva Laanilan Neste). Auton pesukin olisi onnistunut, tosin MXL ei harrasta konepesua. (ööh, mistä tulikin mieleeni, että pitäisi pestä ooppeli, ennen kuin se ruostuu!)

Laanilan kesoililla tuli sitten nähtyä yhteiskunnan koko kirjo. Ollessamme tankkaamassa pöydässä saatiin kuulla räyhäystä toisesta pöydästä tyyliin "Olen niin vihainen sulle! Ole hiljaa! Ole hiljaa tai lyön sinua lättyyn!" Tämä siis yl:ltä om:lle, om:n ollessa enimmäkseen hiljaa.. onneksi kyseinen parivaljakko poistui pian TAX1-asemaan. Ylimääräiset kolikot

tyhjennettiin vielä RAY:n pajatsoon ja HBG otti kaipeamansa savut.

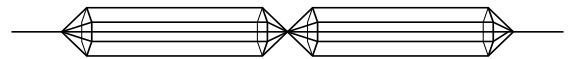
Matka jatkui WM:n ja HBG:n kotipaikkaan, jossa he poistuivat peditiomobiilista. Kello oli tässä vaiheessa n. 2 (SA). Loppumietteeksi jäi "Tulipahan tehtyä!". Löydettiin ja nähtiin kohtuu- harvinainen kiinnostava paikka. Peditio vielä tehtiin vanhaa TA-perinnettä noudattaen: Nyt lähdetään peditiolle!

Kiitoksia osallistuneille ja jatketaan perinnettä! Mittariin tuli muuten noin 100 km, joten ajoa tuli ihan sopiva reissu.

73!

Juhani, OH8MXL

Tämä viesti on alunperin lähetetty TA-sähköpostituslistalle. Viesti on laadittu yhtä spontaanisti kuin peditiokin on tehty, mistä johtuvat mahdolliset epäjohdonmukaisuudet.

Kesäiset teekutsut

Oli synkkä ja myrskyinen yö, elettiin herran vuotta 1599 ja joukko merirosvoja oli eteläisen Tyynenmeren autiolla saarella paistamassa maittavaa juhlalounasta viimeisimmältä ryöstöretkeltä saaduista sioista...

Tai oikeammin ei ollut kovinkaan synkkää; oikeammin aurinkoista. Eikä edes yö, vaan iltapäivä. Elettiin sen sijaan vuoden 1999 kesää, taisipa olla heinäkuu. Ja paikka oli Oulun Linnamaalla, Yliopistokatu 40:n pihapiirissä, jossa oli joukko OH8TA:n jäseniä grillaamassa aivan tavanomaista lounasta lähi-kaupasta ostetusta naudan paistista. Mutta lounas oli maittava, joten täysin pieleen tämä hienoisessa nousu-humalassa kirjoitettu aloitus ei mennyt.

Elettiin siis aikaa, jolloin yksikirjaimisten kutsujen hankkiminen oli mahdollistunut aivan tavallisille radiokerhoille. OH8TA oli jo joku viikko aikaisemmin harkinnut mahdollisen uuden kutsun ostamista, sillä yksikirjaimiset maksoivat rahaa, toistaiseksi aivan Suomen markkoja.

Paikalla sattui olemaan sopivan sekalainen seurakunta enemmän tai vähemmän rahoissaan olevia ke-sätyöläisiä, ja juuri sopivaan väliin, muutaman lihapalan nauttimisen jälkeen, Juhani, OH8MXL, sat-tui heittämään puolileikillään idean, että jos TA ei osta kutsua, niin ostetaan sellainen porukalla lupille.

Asiaa vatvottiin ja kuutioitiin, kunnes muutama rohkaistunut hamssi tokaisi että eiköhän heiltä aina tuollaiseen tarkoitukseen rahaa heru.

Alkoi epätoivoinen lahjoittajien keräys. Pitkän ja suostuttelevan ruinaamisen, idean esittelyn ja puhelui-

den jälkeen oli kolmen minuutin kuluttua kasassa 700 markkaa vaadittavasta 1000 markasta. Idea tuntui kantavan hedelmää.

Seuraavana päivänä oli loput lahjoittajat löytyneet. Lyhyt mutta ytimekäs keskustelu käytiin kutsun kirjaimesta, sekä numerosta. Viimeisimpänä perusteluna käytettiin ukkomiesten parantuvaa mahdollisuutta lupi-iltoihin osallistumiseen; XYL:t kun jo tunnistivat mitä "TA:lla käynti" merkitsi. Näin ollen pidettiin helpompana sanoa kotona: "Menen tuonne poikien kanssa Teelle, voi mennä pitkään.." kuin tokaista "Lähdenpä tuossa jätkien kanssa käymään Koolla..." Täten kerhon uudeksi, uljaaksi peditio- ja kisakutsuksi valittiin OH8T.

Kutsua päätettiin käyttää jo muutaman viikon kuluttua järjestettävänä kansainvälisenä majakka- ja majakkalaivaviikonloppuna; ainoa ongelma oli huoli kutsuja myöntävän tahon hitaudesta. Juhani otti asian hoitaakseen, ja faxin ja puhelinrumban ansiosta kutsu saatiin käsittelijän kesälomasta huolimatta uskomattoman nopeasti.

Kutsu oli siis käytössä kun suuri viikonloppu koitti. Yllättävien sairastapausten vuoksi OH8T -kutsua ei "korkattu" Ulko-Krunnin majakalla (eikä kutsukamppanjaa "korkkaa vasta vesillä" päästy toteuttamaan) vaan Hailuodon Marjaniemessä, jossa ensimmäisen QSO:n piti itseoikeutetusti idean äiti, Juhani, OH8MXL, ruotsalaisen amatööriaseman SM0DJZ:n kanssa 14MHz taajuusalueella. Vastaseama sijaitsi Pohjois-Tukholmassa ja operaattorin nimi oli John. Kutsu tuntui toimivan, se ei ollut rikki. Lisäksi kutsua käytettiin viikonloppuna useita kertoja, joten kyseessä ei tuntunut olevan edes maanantaitakappale.

Mutta tämän vähemmän vaiherikkaan päänäpistoksen seurauksena on siis Oulun Teekkarien Radiokerho ry onnistunut kasvattamaan kutsusalkkuaan jo varsin mainioon kokoon. Seuraavana vaiheena on suunniteltu kaikkien OH-alkuisten kutsujen ostamista THK:lta, jolloin saisimme käyttöön muitakin prefiksejä. Odotamme innolla uusia lahjoituksia tähän projektiin...

Pekka, OH8HBG

**Me, OH8T -radioamatööri-
kutsun OH8TA:lle lahjoit-
taneet, toivomme ja
vaadimme, että kutsua käy-
tetään harkiten, vain ja ai-
noastaan erilaisiin peditio-
ja kilpailutoimintoihin.
Tuottakoon kutsu kerholle
pitkää ikää ja valoa pimeis-
siin aikoihin, auringon-
pilkkuja iltopäiviin ja
virtaa akkuihin.**

**Pekka, OH8NR
Marko, OH8WM
Timo, OH6NVG
Antti, OH8NXE
Juhani, OH8MXL**

**Teemu, OH7KLA
Tero, OH8HBF
Pekka, OH8HBG
Jarkko, OH8HQL
Juhana, OH8HTH**

Hamivaalaan 1993

**Tulin Ouluun opiskelemaan heti varusmies-
palvelukseni jälkeen (sekin Oulussa) syksyllä
1987. Melkein heti hankkiuduin mukaan sekä
Teekkarien Radioamatöörikerhon että Kah-
deksikkojen kerhon toimintaan. Etenkin
OH8TA:n porukka tuli nopeasti tutuksi.**

Kesällä 1988 matkasin ensimmäiselle radioamatööri-
leirilleni Espoon Solvallaan. Kokemus oli sikäli mie-
leenpainuva, että jo noista päivistä jäi mieleen
kytemään ajatus siitä, että ehkäpä jonain päivänä sai-
sin olla mukana järjestämässä kahdeksikkojen omaa
leiriä.

Vuosikymmenen vaihteessa asiaa pohdittiin eri-
näisissäkin kahvi- ja muissakin pöydissä. Eikä vain
kerran tahi kaksi, vaan usein tuntui puheenparsi kään-
tyvän toivehikkaasti "entä jos" tai "onnistuisikohan
se"...

Noihin aikoihin juonimme leirijuttuja aika pienen
koplan kesken. Pekka (OH8NR) ja Marko (OH8WM)

olivat useimmiten mukana. Useimmat pitivät meitä varmaankin löyhäpäisinä haihattelijoina, niin taisi pitää myös Timppa (OH6NVG) joka pian liittyi tähän omituiseen seurakuntaan. Kyllähän asiaan tietysti muitakin sokeutui, esimerkiksi Ahti (silloin ei vielä OH8LVV) oli usein mukana spekuloidessa.

Konkreettisempiin toimiin ryhdyttiin Himoksen leirin jälkeen kesällä

1991. Kotimatalla asiasta puhuttiin tiiviisti autokuntien välillä 2 metrillä, ja väsyneet ynnä liikuttuneet mielet olivat ilmeisen herkkiä vastaanottamaan päättömät ajatukset. Esa (OH8DD) ja Juha (OH8BQT) laskettiin kesäleirin jälkeen varmoiksi mukanaolijoiksi. Niin kuin tästä huomataan, laskettiin "luotettavia" henkilöitä alkuun yhden käden sormin.

Seuraavana syksynä Marko, Pekka ja minä

aloimme kaikessa hiljaisuudessa selvittää potentiaalisia järjestelypaikkoja siltä varalta, että löytäisimme riittävän monta hullua vapaaehtoista. Hämmästyttävää kyllä, Oulun kaupungin lähistöltä sopivaa leiripaikkaa tuntui olevan mahdotonta löytää. Esimerkiksi Nallikari tyrmättiin heti - sitä olisi mahdotonta varata keskellä kuuminta sesonkia. Hailuodon Rantasumppu käytiin vakoilemassa, mutta huonojen liikenneyhteyksien, puutteellisten tilojen ja hinnankin takia se hylättiin.

Näistä vaikeuksista huolimatta pidimme kuitenkin leiriasiaa esillä molempien kerhojen kerhoilloissa, emmekä antaneet asian hautautua. Samalla mietimme kovasti sitä, että löytyisikö paikkakunnalta riittävästi hameja järjestelyn vaatimiin töihin. Ei niitä sormia vieläkään ollut kovin moneen käteen.

Talven aikana löytyi Vaalan Happy Beach. Paikan silloinen yrittäjä oli Pekan puolittutu, ja otollinen maaperä neuvotteluiden aloittamiseksi oli siis olemassa. Epä- ja puolivirallisia keskusteluja paikan varaamiseksi heinäkuussa 1993 käytiin jo ennen kuin mitään päätöstä leirin järjestämisestä oli olemassa. Vaalan etäisyys Oulusta ja muutamat puutteet paikan varustuksessa arveluttivat (mm. kunnan vuokrasopimuksessa mainittu telttailukiello), mutta vaikeudet han on luotu sitä varten että otsaluu kovenee...

Paikka käytiin tarkistamassa ja todettiin, että jos parempaakaan paikkaa ei löydy niin se saa luvan välttää. Jo etukäteen edullisiksi mainostetut sopimusehdot vaikuttivat nekin asiaan.

SRAL:n kanssa käytiin myös alustavia tunnusteluja jo tuolloin, ja näytti siltä, että vuodeksi 1993 ei ainakaan tuossa vaiheessa ollut tiedossa muita leirin

Leirin päärakennuksena toiminut hotelli

hakijoita. Mahdollisuudet näyttivät siis aika hyviltä. Järjestelyoikeuksia oli haettava viimeistään keväällä 1992.

OH8TA:n vuosikokous 1992 pidettiin siis kerran-kin ajoissa. Halusimme nimittäin, ettei päätös leirin järjestämisestä olisi yksin hallituksen, ja toisaalta kokouksessa olisi hyvä myös arvioida kiinnostuneiden määrää ja kerätä nimiä nakkilistaan. Tarkoitushan oli järjestää leiri nimenomaan OH8AA:n kanssa yhdessä, emme uskoneet, että TA:n pienestä porukasta riittäisi riittävästi väkeä tällaiseen ponnistukseen.

Vuosikokouksessa esitys kesäleirin järjestelyoikeuksien hakemisesta hyväksyttiin, ja minut valittiin samalla kerhon puheenjohtajaksi, mikä sopikin järjestelyjen hoitamisen kannalta mainiosti. Muistan kyllä, että kokousvieraiden naamoista paistoi paikoin epäusko...

Seuraavaksi oli sitten hoidettava sama hyväksyntä myös Kahdeksikkojen kerholta, jotta yhteistyö saataisiin polkaistua kunnolla vauhtiin. Erinäisistä syistä johtuen kuitenkin OH8AA:n vuosikokous viivästyi ja viivästyi, eikä virallista vihreätä valoa sieltä saatu. Tuli toukokuu.

Meilläähän ei ollut aikaa odottaa. Ilmoitimme siis kylmän rauhallisesti SRAL:lle jo ennen Kahdeksikkojen kerhon vuosikokousta, että leirin järjestelyoikeuk-

sia hakevat OH8TA ja OH8AA yhdessä. Kerrankos sitä byrokratian mutkia oikaistaan hyvän asian vuoksi.

Tuli kevät. Niinpä oli köyhän teekkaripojan aika lähteä kaukaisille kotiseuduille, raukoille rajoille, kultaa vuolemaan. Ennen kesätöiden alkamista pidimme vielä pikapalaverin ja sovimme, että edustotomme on Kahdeksikkojen kerhon kokouksessa esittämässä leirin järjestämistä yhdessä OH8TA:n kanssa. Kokouksessa jysähti sitten märkä rätti päin naamaa. Eräät vanhemmat kerholaiset olivat tiukasti sitä mieltä, että hanke on "aivan mahdoton" ja "etteemme ymmärrä että minkälainen homma siinä on". Ehkäpä niinkin. Joka tapauksessa Kahdeksikkojen kerho ry päätti tiukkaan taloudelliseen tilanteeseensa vedoten, ettei se ole mukana hakemassa SRAL:n kesäleirin järjestelyoikeuksia vuodeksi 1993. Piste.

Kesäkuun puolella keskustelin asiasta puhelimesta Pekan (OH8NR) kanssa. Makasin kotona Rovaniemellä punkallani, tuijotin kattoon ja kuuntelin synkeitä uutisia Oulusta. Piti tehdä päätöksiä. Perutaanko vai ei? Keskustelun sävy oli apea, meitä otti päähän. Olimmehan jo tottuneet ajatukseen, että leiri järjestetään. Ennakkovalmistelut olivat niin pitkällä kuin ne voitaisiin ilman virallista leiriorganisaatiota viedä.

Näytti siis siltä, että leiri kyllä saadaan kahdeksikkoihin jos sen vain uskallamme ottaa. Mutta mitenäs se onnistuisi ilman Kahdeksikkojen kerhoa? Onnistuisiko se ollenkaan?

Yksitellen, melkein epätoivoisina, taas kerran lasimme niitä ihmisiä, joiden tiesimme varmasti olevan mukana. Kaipaamaamme kolmeakymmentä emme keksineet, tuskin puoliakaan siitä. Uhmamieli kuitenkin nousi. Mitäs jos OH8TA hakisi leirin järjestelyoikeuksia yksin? Eiköhän jostain talkooväkeä kuitenkin löytyisi? Ja eiköhän Kahdeksikkojen kerhon väestäkin moni olisi mukana? Ham spirit? Olisiko sitä? Ja mitä meillä oikein oli hävittävänä, mainetta ja kunniaa? Taloudellisia laskelmia käytiin vielä kertaalleen läpi ja todettiin, ettei siinä suhteessa ainakaan voi mikään mennä pieleen.

Se puhelu kesti kauan, tunnin, toisenkin. Asia pyöri ja vääntyili ja venyi ja paukkui. Välillä oltiin pitkään hiljaa. Ja lopulta se sitten tuli, Pekka puki sanoiksi sen mielessä kysymyksen, jota ei melkein uskaltanut ääneen lausua: "No, Luru, mitäs tehdään, järjestetäänkö me leiri vai ei?".

- "Perkele, järjestetään leiri".

Ja niin siinä sitten kävi.

Nopeasti sovimme, että Pekka ilmoittaa SRAL:n toimistoon, että leiriä hakeekin OH8TA yksin, ja vaakuuttelee, ettei tämä ole kuin hallinnollinen kysymys.

Seuraavan yön nukuin hiukan levottomasti.

Kotkan leirillä heinäkuussa 1992 OH8TA:n delegaatio korkkasi polleana kuohuvaa kun tieto Hami-Vaalasta julkistettiin. Syksymmällä kerättiin kasaan sittemmin ansiokkaasti toiminut leiritoimikunta, joka pääsi tekemään sopimusta leiripaikasta kahdenkin yrittäjän kanssa, tappelemaan syömättä jääneistä poroista ja paljon muuta.

Mutta se on toinen tarina.

Ari 'Luru' Husa OH8NUP, OH2MW
pj 1992-1993

**LANGATONTA
TIEDONSIIRTOA**

**TARPEeseen
KUIN
TARPEeseen!**

ELEKTROBIT

Tutkijantie 8, 90570 Oulu
puh. 0424 - 9999 1. fax 0424 - 9999 339
e-mail: information@elektrobit.fi

TA-keittokirja

H: Jos glögi ei ole hyvää, terästä lisää!

9. Hyvää suolelle

A: Pieni annos jogurttia 1 rkl vehnäleseitä 1 rkl kauraleseitä

V: Leseet ripotellaan jogurtin päälle.

H: Loppukaneettina voi mainita:

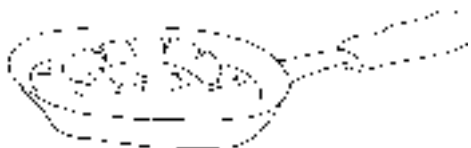
- Parantaa ruoansulatusta
- Ehkäisee ummetusta
- Suositellaan XL-miehille

10. Kekua perheelle

A: Kekua

V: Raaka kekun käyrä asetetaan hellalle. Kekua hehkutetaan minimiteholla 2-4 tuntia välillä kääntäen.

H: LVV loppukaneetti. Jos haluat LVV-kekua, lisää pannulle litra vettä (H₂O). Peitä kannella.

11. Klo 18-20 lounas

H: Nautitaan yliopiston alakuppilassa hintaan 22,50mk/kpl. Vaihtoehtoisesti porvareille 25mk: salaattia, maitoa ja leipä, lisukkeena pihvi.

12. Salmiakkijuoma

V: Z-juoma asetetaan lasipullossa putkilaukuun ja putkilaukku heitetään epähuomiossa pihalaatoille. Nautitaan kahvikupista putkilaukusta kaavittuna varoen lasinsirpaleita.

Tuotteiden hankintamäärä
Lammin tuote
"olppä"
kossu - "
Brasil Rommi
kossun valm. kunta
(OHL 608)

13. Komennusmiehen pata (noin neljälle, kenties viidellekin)

By Saila Luosto via OH8HTS

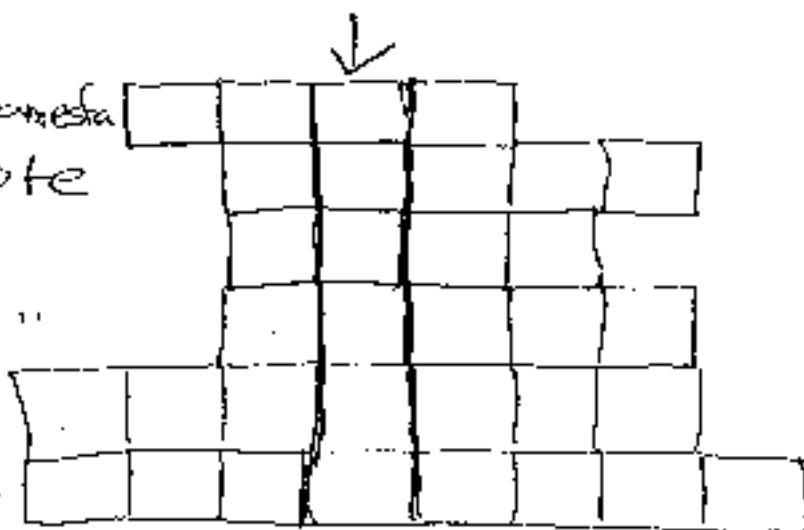
Noin kilo perunoita, keitetään *melkein* kypsiksi, jäädytetään, kuoritaan ja paloitellaan. ~700 g naudanfilettä tms lihaa, kuutiodaan ja ruskistetaan. yksi iso sipuli, paloitellaan ja paistetaan. purkillinen herkkusieniä (ei lientä), paistetaan. (optional) puoli purkillista hillosipulia (ei lientä) pari suolakurkkua, paloitellaan pusillinen vihripippurikastiketta, sekoitetaan vähään veteen (vajaa 2 dl) kuohukermaa 2 prk lihaliemikuutioraus sinappia mustapippuria sitruunapippuria basilikaa rosmariinia Homman ideana on se että paloittelut ainekset laitetaan uuninkestävään vuokaan, sekoitellaan viherpippurisoosista ja kermasta ja lihaliemestä ja mausteista liemi ja kaadetaan se päälle. Sitten käristetään 175 asteessa jotakuinkin 45 min tai kunnes vaikuttaa valmiilta ;) Vaatii hieman askartelua mutta on vaivan arvoista.

Ruoanvalmistuksessa huomioitavaa:

1. Älä koskaan käytä korruptiokaupan kananmunia leipomiseen. Liian pieniä.
2. Itämaalaiset 12V bulkkiloisteputkivalaisimet eivät kelpaa syötäväksi.
3. Kerma: Sillä saa hyvää vaikka vanhoista hajunsyöjistä ja sillä voi peittää virheet.

Kiitokset: KXL, MXL, WM, HMX, HTH, HTS (ja kaikki unohtuneet)

Koonnut: OH8HUB. Reseptien ja vinkkien kokoaminen aloitettiin 8.12.1999.

Välkkyradion nousu ja tuho

Kun Välkkyradion loiston ajoista on kulunut jo hyvän matkaa toistakymmentä vuotta ja tämän Oulun ensimmäisen paikallisradion puuttvista toimintaluvista ei toivottavasti enää nouse oikeusjuttua, voimme paljastaa, mikä tämä legendaarinen radioasema oikein aikanaan oli.

70-luvun alussa Väkkylän kopeissa asui suuri määrä teekkareita, nykyään harmaapartaisia diplomi-insinöörejä ympäri Suomea. Joukossa oli myös jonkunmoinen osa radioamatöörejä, jotka perustivat Oulun Teekkarien Radiokerhon OH8TA.

No, se taustasta. Välkkyradio oli varsin suuren suosion saavuttanut ula-alueella hieman Ruotsin ylimmän taajuden yläpuolella toimiva luvaton paikallisradio, joka siis lähetti ohjelmaa Väkkylän asukeille valittuina aikoina, kuten laskiaisena, opiskelijalakon aikana ja tietysti vappuna.

Aseman lähetin oli yksi- tai kaksitransistorinen värähtelypiirin avulla toimiva taakisinkytketty lähetin, joka oli taajuus-, amplitudi- ja vaihemoduloitu, ehkä vielä muutakin. Asema lähetti musiikkia ja puhetta sekä kylän puhelimesta ns. keskusteluohjelmaa, jossa erilaiset vitsit saavuttivat suuren suosion. Kyse oli siis nykyaikaisesti kaksisuuntaisesta tiedonsiirrosta, asukkaat kun olivat itse mukana ohjelman teossa. Antennina oli puolialtodiipoli.

Aseman kuuluvuusalue oli rajoitettu ja laskettu siten, että Pointingin vektori suuntautui maahan Fiskarsin talon kohdalla kaupunkiin mentäessä. Kuitenkin kaupungista saatiin muutamia kuuluvuusraportteja, joissa ohjelman laadusta annettiin ristiriitaisia kommentteja. Myös oli tiedossa, että lähetykset olivat satumoisin kuultavissa sairaanhoito-oppilaitoksella asti.

Välkkyradio ilmestyi aina ääneen ilmoittamatta ja katosi yhtä salaperäisesti toimintajaksonsa päätteeksi. Voidaan paljastaa, että sen sijainti oli yleensä jossain Väkkylä I B:n kopissa, josta sen innokas dx-kuuntelijatekkari Eero Kauranen pystyi jopa jäljittämään ja sai ainutlaatuisen QSL-kortin. Kaikkiin toimenpitei-

siin mahdollisten tarkastajien eksyttämiseksi oli ryhdytty, eivätkä nämä järjestelyt pettäneet koskaan. Näitä järjestelyjä emme voi vielääkään paljastaa.

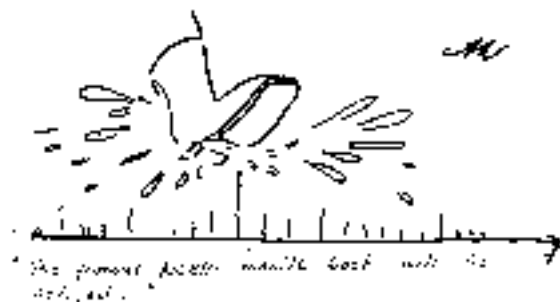
Välkkyradion toiminnan aloittivat tekkarit Kari Hirvonen ja Erkki Korhonen, joista jälkimmäinen oli jo tällöin ollut monia vuosia radioamatööri. Välkkyradion päälliköksi nimitettiin tekkari Hirvonen, mutta hänkin pahaksi onneksi onnistui suorittamaan radioamatööritutkinnon. Toimeen (ei virkaan) nimitettiin tekkari Matti Heikilä, mutta hänkin muutaman kauden kuluttua suoritti radioamatööriluvan. Koska Välkkyradion johtajan toiminnan ja radioamatöörinä esiintymisen katsoimme olevan ristiriidassa keskenään, joutui Välkkyradio sulkemaan lähettimensä eikä se enää koskaan noussut entiseen loistoonsa.

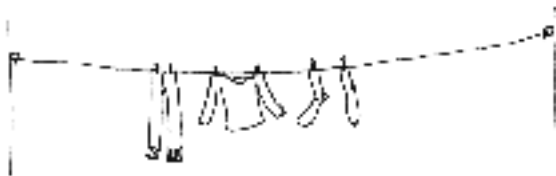
Näin loppui Välkkyradion tarina. Lisäksi kaikki osalliset suorittivat aikanaan DI-tutkintonsa ja kulkeutuivat työpaikoilleen. Emme toki puolustele tekojamme emmekä yllytä ketään tällaisiin puuhiin, mutta radiokärpänen ei ole vielääkään hellittänyt ja aina tava-
tessamme toteamme ymmärtäneemme aikanamme tekkarihuumorin oikein ja olleemme edelläkävijöitä.

-Eläköön Välkkyradio!-

DI Erkki J. Korhonen

Juttu on julkaistu alunperin Oulun Yliopiston Sähköinsinööriliiton julkaisussa Sinssissä 4/1985. Teksti on tässä alkuperäisessä muodossaan.

Pyykkinaru 20 metrin korkeudessa

eli mistä tunnistat radioamatöörin

"Rakas" yliopistomme pitää sisällään kaikenlaisia kummallisuuksia. Jotta tähänkin lehteen saataisiin edes yksi ns. asia-aihe, päätin kertoa kaikelle kansalle eräästä huonosti tunnetusta vähemmistöstä - radioamatööreistä. Huomatkaa siis, että tämä kirjoitus on puhtaasti mainosluoneteinen ja kaikenmoiset lahjukset voi suoraan osoittaa radioamatöörikerhon tilille, tilinumero \$&%()-&£"87&?

Hamit (engl. ham = kinkku, asiayhteys tuntematon kirj. huom.) ovat merkillisiä persoonallisuuksia, jotka ilmeisesti saavat suurtakin tyydytystä puhuessaan vuorokauden ympäriinsä mikrofoneihinsa, kuuntele-malla tuntikausia merkillistä piipitystä toiselta puolen maailmaa tai sitten kiskoessaan kuparijohtoa puiden latvoihin. Paitsi toisiin asianharrastajiin he saavat "LA-puhelimillaan" varsin useasti yhteyden naapurin televisioihin tai stereolaitteisiin, kovasti yrittäessään myös puhelimiin - paitsi, että puheensa sinne päästy-ään on muuttunut kaiken muun alleen peittäväksi, täysin käsittämättömäksi murinaksi. Normaalin teek-karin tavoin tapanaan on valvoa yö mielenkiintoisten harrastusten parissa - he vaan sattuvat rakastamaan radiota... Keskenään puhelessaan he he toistelevat vain kaikille täysin käsittämättömiä salakielisiä kirjain- ja numeroyhdistelmiä ja esittelevät kaikenkoke-

nein äänenpainoin sähkötekniikan salamyhkäisintä terminologiaa.

Tällaisiako he todella ovat? Niin ainakin suuri yleisö tuntuu luulevan. No, jotain totuudenmukaista-kin edellä esitetystä määritelmässä lienee. Muuta-missa olennaisissa kohdissa meni kuitenkin pieleen.

Ensiksikin: *radioamatöörit eivät käytä LA-puheli-mia!* Jos epäilet jotakuta radioamatööriksi, muttet ole aivan varma asiasta, voit tehdä kokeen. Kysäisepä varsin, kantaako hänen LA-puhelimensa Haukipu-taalle...mikäli ko. henkilö tämän jälkeen hyökkää kiinni pohkeeseesi eikä suostu irrottamaan hampai-tansa lihaksistasi, hän todellakin on "hamssi". Todel-lakin, amatöörit haluavat nimenomaan sanoutua kaikenlaisista "radioliikennettä" harjoittavista häiri-köistä - onhan heidän harrastuksensa Posti- ja Tele-hallituksen tiukasti valvomaa ja kaikinpuolisesti kurinalaista ja vastuunsa tuntevaa radiotekniikan ja -liikenteen parissa puuhailua, toisin kuin LA-ihmi-sillä...

Sitäpaitsi kysymys radion kantomathasta on lä-hinnä koominen kun se esitetään henkilölle joka aa-muisin turisee "kotimaan rinkelassa" ympäri Suomen, iltapäivällä metsästää yhteyksiä Tyynen val-tameren saarille, alkuillasta pitää päivittäiset yhtey-tensä amerikansuomalaisen setänsä kanssa ja hyväksi lopuksi päivälle vaihtaa viimeiset kuulumiset länsi-saksalaisen amatööriystävänsä kanssa.

Ei ole pelkkä fraasi, että "radioamatöörille koko maailma on kotimaa", sillä amatöörien kesken on val-lalla ns. HAM SPIRIT. Kyseessä ei ole mikään sian-ruhosta käytetty väkijuoma, vaan ilmiö, jonka johdosta saatat saada yösijan Inter-reissatessasi Rans-kassa kun vain viitsit puhua "käsikapulaasi" - samalla kun muu seurue tuskailee englantia ymmärtämättö-mien/puhumattomien gallitollojen kanssa.

mahdollisuus

Kun nautit 200 elektronikan ammattilaisista yhdistädi osaamisesi, tuloksena on entistä kilpailukykyisempi teollisuus, menestymistä edesauttavat huipputuotteet, kansainvälinen tutkimus sekä viisi haastavaa työpäivää viikossa. Mahdollisuuksia avaravasta työstäsi kertoo enemmän Riikka Seppänen, puh. 08-551 2307 ja e-mail: riikka.seppanen@vt.fi

ELEKTRONIIKKA

Kalevankatu 1, 01570 Oulu, puh. 08-551 2111, fax 06-551 2320, www.vtt.fi

Piipitystä kyllä kuulet jos radioamatöörin luona vieraillet. Kyseessä on ns. CW (kirjaimet todellakin ovat tässä oikein päin), eli vanha kunnon sähkötys, jonka ukko Morse aikanaan kehitti. Edelleen kilpailukykyisenä liikennöintimuotona titaus on koko harrasteen kulmakiviä, eritoten kun radioamatöörin pätevyystutkinnon saamiseen vaaditaan tyydyttävä sähkötystaito. Toki harrasteeseen kuuluu paljon muutakin, luonnollisen puheliikenteen lisäksi kaukokirjoittimia, mikrotietokoneilla tapahtuvaa tiedonsiirtoa, satelliittien kautta pidettyjä yhteyksiä, jopa televisiolähetyskiä...

Häiriöitä televisioon tai stereoihin voi liikenteestä aiheutua, mutta yleensä niistäkin pääsee sillä, että mainitsee asiasta amatöörille. Toisin kuin "villit" radiohäiriköt, hän tuntee vastuunsa ja VARMASTI tekee kaikkensa häiriöiden poistamiseksi. Jos hänen omat kykynsä eivät riitä, hän hakee avuksi asiantuntijan ja tekee tarvittaessa KORVAUKSETTA sopivat toimet. Liikennöintilupa nimittäin ei anna lupaa häiritsemiseen - se velvoittaa keskustelemaan häirityn kanssa ongelmien poistamisesta. Taas on etua molemmien puolin siitä, että kyseessä on virallisesti hyväksytty ja tarkasti valvottu harrastus.

Harvemmin kuitenkaan edellisen kaltaisia toimia tarvitaan, helpommin toiminta on yleensä huomattavissa antenneista. Joskus ne voivat olla todella mahtaviakin, 30-metrinen pyöriteltävä masto kolmine, neljine "haravoineen" ei maassamme ole harvinaisuus. Tavallisempia lienevät kuitenkin erilaiset lankaviritykset tai sitten pysty- eli vertikaaliantennit, jonka asiantuntematon voi sotkea LA-piiskaan.

Itse asiassa ei ole edes aivan totta, että hamssit elävät vain öisin. Radiokelit ovat nimittäin semmoisia, että radioamatööri liikenteelle varatuilla taajuusalueilla saa ne makeimmat yhteydet tavallisesti ihan inhimilliseen aikaan. Toki poikkeuksiakin on.

Monet luulevat, että täytyy olla vähintään diplomi-insinööri ollakseen radioamatööri, mutta tämä jos mikä on puppua. Hamsseja on kaikissa ikä-ammatti ja sukupuoliryhmissä. Toki määräykset vaativat varsin laajojen oikeuksien vastapainoksi sähkötekniikan ja radioamatööri toiminnasta annettujen pykälien perusteiden tuntemusta. Tämä on aivan ymmärrettävää, sillä teknisillä resursseillaan he voisivat häiritä tärkeääkin liikennettä.

Radioamatöörit suorittavat hiukan autokoulun insinööriajoa vastaavan tutkinnon, jossa punnitaan, voiko ko. henkilöä päästää "bandille". Tutkinto on melko vaativa, ja hylkäysprosenttikin on suurehko. Tutkintoja järjestetään vuosittain muutamia sekä alempaan "perusluokkaan" että täysien oikeuksien "yleisluokkaan" pyrkimiseksi. Tavallisesti myös pai-

kalliset radioamatöörikerhot järjestävät kokeisiin tärkeitä kursseja - Oulussa viime syksynä alkanut kurssi on nyt loppusuoralla. Kursseilla käydään läpi tekniikkaa, määräykset, radioamatööri liikennettä sekä tietysti opetellaan sähköttämään. Jos olet tekniikan taitaja, tulet kyllä toimeen ilman sähkötystäkin. Teknillinen luokka antaa mahdollisuuden kokeilla VHF-taajuuksista ylöspäin - tämä vain merkitsee sitä, että harrastuksen kenties kiehtovin osa, mannertenväliset yhteydet, jäävät kokematta.

Radioamatööriharrastus ei ole edes kallis. Välttämättä et tarvitse edes omia laitteita, sillä Linnanmaallakin on yksi kerhoasema - vieläpä teekkarien oma. Oman aseman varustaa jo parilla kolmella tonnilla melko edustavasti.

Elikkä, jos olet kiinnostunut radiotekniikasta, haluat oppia kieliä, sähkötystaito olisi sinusta mielenkiintoinen, haluat uusia ystäviä eri puolilta maailmaa - ja ennen kaikkea haluat tietää mitä ovat todelliset herrasmiehet (ohhoh, toim. huom.)... tule maanantai-iltana viiden maissa teekkariasemalle perhetornin (Yliopistokatu 38) alakertaan. Näet näiden omituisten heppujen lisäksi todella pelottavan esimerkin radioamatööriaseman laitteistosta.

Eipä sitten muuta kuin 73,FB DX es KUULLAAN!
de Luru, OH8NUP

Juttu on julkaistu alunperin Sinssi I/88:ssa. Radioamatööri liikenteen säännöt ja toiminnan painopiste on ehkä tämän jälkeen hieman muuttunut, mutta perusteiltaan harrastus on pysynyt samana. Oulun Teekkarien Radiokerhon kerhoillat ovat nykyään tiistaisin ja osoite on Yliopistokatu 40.

Toinen tarina

eli Hamivaala '93

Kesäleiri siis järjestettiin Vaalan Ruununtörmällä 8.-11.7. 1993, jossa sijaitsee Oulunjärven vapaa-ajan-keskus, eli "Happy Beach". Kuten projektit tavallisesti, tämäkin sujui ehkä hieman takapainotteisesti kiireen kasvaessa leirin lähestyessä. Kaikki kuitenkin valmistui ajallaan, ja leirivieraat saivatkin käyttöönsä kolme HF-asemaa (DX, kympin ja perusluokan asemat), sekä VHF-UHF asemat. Pari ennaltilmoittamatonta toistinasemaakin eroottisine tunnusgeneraattoreineen kuultiin leirillä, mikä aiheut-
tikin keskustelua aina THK:ta myöten. Tällöinhän uudet määräykset olivat tuoreita, ja tulkinnoista ei ollut ennakkotapauksia. Radio Hami oli jo tässä vaiheessa kesäleirien vakiokalustoa, ja hoiti ansiokkaasti osuutensa leirin viihde- ja tiedotustarjonnasta.

Alkuvuikosta kuuntelimme huolestuneina säätiedotusta: "Oulun lääniin on kiertymässä syvä matalapaineen keskus, joka pysähtyy paikoilleen." Vettä tulikin koko alkuvuikon ja sadetta kesti torstaihin asti. Tunnelma alkoi kohentua perjantaina, kun pilviverho alkoi repeillä. Lauantaina ja sunnuntaina saimmekin sitten nauttia kainuulaisesta kesästä parhaimmillaan. Leirivieraita kaikenkaikkiaan oli yhteensä n. 1200 amatööriä, ystävää, ja perheenjäsentä.

Alueella sijaitsi kesän aikana janoisia turisteja palvelut sirkustelta, joka täyttikin hyvin tehtävänsä luentosalina. Torstain iltaohjelmasta tuli kuitenkin fiasko. Paikan pitäjä oli tilannut paikalle Harri Marston orkestereineen. Olimme erityisesti korostaneet, että joku paikallinen edullinen soittajaryhmä riittää. Muuten hyvä, mutta hintatietoisessa yleisössä herätti pahennusta paikan pitäjän asettama hilpeä sisäänpääsymaksu teltan ovella. Tämä yhdessä ylihinnoitellun oluen kanssa johtikin hänen torstai-iltansa liiketaloudelliseen katastrofiin. Perjantai-iltana tuli uusi ongelma. Marston pakattua kampeensa teltassa ei ollut minkäänlaisia äänentoistolaitteita. Onneksi muutaman puhelun jälkeen saatiin Jboxin laitteet ja karaokeilta oli pelastettu. Eräitä muitakin ongelmia esiintyi pitäjän kanssa, kuten ne kuuluisat porot, joita kukaan ei halunnut syödä kalliin hinnan vuoksi. Pienistä hankaluuksista huolimatta leirivieraille jäi varsin positiivinen kuva, ja leiriä pidettiin yleisesti onnistuneena.

Olimme kutsuneet MIR-kosmonautti Musa Manarovin luennoimaan radioamatööri toiminnasta avaruusaluksella. Hän kuitenkin joutui lähettämään edustajansa leirille yllättävän komennuksen vuoksi. Boris Stepanov piti kuitenkin aiheesta hyvin ansiok-

kaan esitelmän. Muu virallinen leiriohjelma koostui kutakuinkin vakioaiheista eri foorumeineen, kirpputoreineen, luentoineen ja hallituksen kyselytunteineen. Myös puolustusvoimat olivat esillä radiokalustoineen. Erityisenä lisäpalveluna leirillä sukkuloi pikkubussi, joka kuljetti vieraita leiripaikan ja majoitusten välillä.

Kaikenkaikkiaan kesäleiri oli järjestäjien kannalta melkoinen urakka. Koko ajan oltiin menossa kuin tuli persuksissa. Järjestäjien majoitustilana toimi Säräseniemen koulurakennus, jonka juhlasalin lattialla järjestäjillä oli mahdollisuus ottaa muutaman tunnin torkut. Välillä haettiin Oulujärvestä pois erästä Oulujärven uintimaailmanennätystä halajavaa viranomaisen avustamana. Valvominen ja kipittäminen paikasta toiseen otti kaikilta järjestäjiltä mehut pois. Sillä hetkellä päällimmäisenä ajatuksena oli ettei leiriä uudetaan ainakaan kymmeneen vuoteen. Näin jälkikäteen ajatellen leiristä jäi oikein mukavat muistot, ehkäpä taas joskus...

P.S. Huhut kertovat, että leirillä oli vieraillut singaporelainen merimies.

Marko Wirtanen, OH8WM.
Vihdoinkin valmistunut.

TAapinen in Finglish

You are reading the 30th Anniversary publication of the radio club of technical students in University of Oulu.

The club, "Oulun Teekkarien Radiokerho ry", was established in 1969 by technical students. The club has had a lot of activity during past 30 years, and is nowadays open for all students, even for all "young" people.

By clubs rules, the purpose of the club is to bring together all kinds of radio-hobbies and persons involved with them, but unfortunately almost only radio amateurs are present among the members. The club owns two amateur radio callsigns, OH8TA and OH8T, the latter is reserved for special events like peditions only.

The clubroom and the radio station of the club are located near the University of Oulu, at campus area of Linnanmaa. The place is very nice to visit between the lectures and perhaps during them, and of course after a hard day in work it would be refreshing to have a re-

laxing moment and check if there are any rare radio stations on-the-air. Of course evening activities and parties are not out of question.

If you want to contact the club, you can email to: oh8ta@oulu.fi. If you are already a radio amateur, and you have a radio for 2m or 70cm band, you can call the clubstation OH8TA in local repeaters 434.750MHz (-1.6MHz shift) or 145.750MHz (-0.6MHz shift). We prefer the first one. You can also reach us by phone, number is +358-40-7533 487.

Club evenings take place in Yliopistokatu 40 every tuesday, usually after 6 pm. Everyone interested in radios are welcome, no previous radio experience is required!

What is amateur radio?

Since the invention of the radio, some people found it a fascinating "toy", with which you can make contacts to other people and test the possibilities to make longer and longer connections, wireless, by some "strange" methods.

Nowadays radio amateurs are doing about the same. The hobby of amateur radio gives one a possibility to make own technical experiments, maybe inventing something new, at least for oneself. One can make contacts to other radio amateurs on the other side of the globe by using so-called HF-frequencies. These connections could be made using normal speaking language, computer assisted text-typing, on Morse code, or by many other methods not to mention here.

Many radio amateurs have also had a work from the hobby. For someone studying technical sciences, it would always be a merit to have interest in technology as a hobby.

You can find more information about amateur radio activity on the Internet, for axample from Finnish Radio Relay Leagues homepage:

<http://www.sral.fi/indexeng.htm>

Visit also club's own homepages at

<http://oh8ta.oulu.fi>

TAapisen tekemistä tukivat:

Onnea 30-vuotiaalle
Oulun Teekkarien
Radiokerholle!

Suomen johtava ASIC-talo
Onnittelee 3-kymppistä
Teekkarien Radiokerhoa
ja
toivottaa hyviä kelejä!

Hamradio onnittelee
30-vuotiasta Oulun
Teekkarien Radiokerhoa
<http://www.hamradio.fi>

www.elektrobit.fi

